

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - וירא קב:

ביום השלישי ויש"א אברהם"ם א"ת עיניו וירא את המקום מרחוק. ביום השלישי, הרי פרושה. אלא ביון שאמר ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים מאי טעמא ביום השלישי וירא את המקום מרחוק. אלא בגין דכתיב כי ביצחק יקרא לך זרע, וזהו יעקב שיצא ממנו, וזהו ביום השלישי. וירא את המקום מרחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי.

וירא את המקום - זהו יעקב, שכתוב (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. הסתפל אברהם ביום השלישי, שהיא הדרגה השלישית, וראה את יעקב שעתידי לצאת ממנו. מרחוק, כמו שאמרנו מרחוק ולא לזמן קרוב.

אמר לו רבי אלעזר, מה שבה של אברהם כשהסתפל וראה שעתידי לצאת ממנו יעקב, שהרי כשהלך לעקד את יצחק אינו שבה כל כך שלוש?

אמר לו, ודאי (והר"ן) שראה את יעקב, שהרי מקדם לכן ידע אברהם את החכמה, והסתפל עכשו ביום השלישי שהיא הדרגה שלישית לעשות שלמות, ואז ראה את יעקב, שכתוב וירא את המקום. אבל עכשו עמד לו הדבר מרחוק, משום שהלך לעקד את יצחק ולא רצה להרהר אחרי הקדוש ברוך הוא.

מרחוק ראה אותו בתוך האספקלריה שלא מאירה בלבדה, ולכן ראה אותו ולא התגלה הכל. שאלו היתה מוציאה האספקלריה המאירה על האספקלריה שאינה מאירה, התקנים עליה אברהם פראוי, אבל מרחוק בלבדו היה. מרחוק.

מה הפעם הסתלקה מהדבר הזה האספקלריה המאירה? משום שזו היתה דרגתו של יעקב, ומשום שעדין לא נולד יעקב, לא נמצא כאן על הדרגה הזו. ועוד, כדי שילך ויקבל שכר. וירא את המקום מרחק - זה יעקב, כמו שנתבאר מרחוק, שלא זכה בו. אלא משום שהרי הסתלק מרחמים של אב על בן, ולכן כתוב הנני בני, הנני שהסתלקו הרחמים והתחפף לדין.

ויאמר אברהם, ולא כתוב ויאמר אביו, שהרי לא עמד עליו כאב, אלא בעל מחלקת ה"ה עמו. אלקים יראה לו השנה. ה"ה צריך (לכתב) יראה לנו, מה זה יראה לו? אלא אמר לו אלקים יראה לו לעצמו כשהוא יצטרף, אבל עכשו בני, ולא כבש. מיד וילכו שניהם יחדיו.

ביום השלישי ויש"א אברהם"ם א"ת עיניו וירא את המקום מרחוק. ביום השלישי הוא אברהם, אלא ביון דאתמר ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים מאי טעמא ביום השלישי וירא את המקום מרחוק. אלא בגין דכתיב כי ביצחק יקרא לך זרע ודא הוא יעקב דנפק מניה והאי הוא ביום השלישי. וירא את המקום מרחוק כמו דאת אמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי.

וירא את המקום. דא הוא יעקב דכתיב, (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. אסתפל אברהם ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה וקמא ליה ליעקב דזמין למופק מניה. מרחוק כמה דאמרנו מרחוק ולא לזמן קרוב.

אמר ליה רבי אלעזר מאי שבהא איהו לאברהם כד אסתפל וקמא דזמין למופק מניה יעקב. דהא כד אזיל למועקד ליה ליצחק, לאו שבהא כל כך איהו דיליה.

אמר ליה ודאי (וה"א) קמא ליה ליעקב דהא מקדמת דנא ידע אברהם הכמתא, ואסתפל השתא ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה למעבר שלמונו ובדין קמא ליה ליעקב דכתיב וירא את המקום. אבל השתא מיימא ליה מלה מרחוק בגין דאזיל למועקד ליה ליצחק ולא פעה להרהר אבתריה דקודשא בריה דהוא.

מרחוק קמא ליה גו אספקלריאה דלא נהרא בלחודי, ובגין כך קמא ליה ולא אתגלי בלא, דאלו אספקלריאה דנהרא תוה שכיח על האי אספקלריאה דלא נהרא אתקנים עליה אברהם בדקא יאות, אבל מרחוק, בלחודי תוה, מרחוק.

מאי טעמא אסתלק מהאי מלה אספקלריאה דנהרא בגין דהאי דרגא דיעקב תוה. ובגין דיעקב עד לא אתיליד לא אשתבח השתא על האי דרגא. ותו בגין דיהו ויקבל אנרא. וירא את המקום מרחוק דא יעקב כמה דאתמר מרחוק דלא זכה ביה.

מה הפעם הסתלקה מהדבר הזה האספקלריה המאירה? משום שזו היתה דרגתו של יעקב, ומשום שעדין לא נולד יעקב, לא נמצא כאן על הדרגה הזו. ועוד, כדי שילך ויקבל שכר. וירא את המקום מרחק - זה יעקב, כמו שנתבאר מרחוק, שלא זכה בו. אלא משום שהרי הסתלק מרחמים של אב על בן, ולכן כתוב הנני בני, הנני שהסתלקו הרחמים והתחפף לדין.

ויאמר אברהם, ולא כתיב ויאמר אביו, דהא לא קאים עליה כאבא אלא בעל מחלקת תוה ביה. אלקים יראה לו השנה. יראה לנו מבעי ליה, מאי יראה לו. אלא אמר ליה אלקים יראה לו להרמיה, כד איהו יצטרף. אבל השתא בני ולא אמרא. מיד וילכו שניהם יחדיו.

לשון רבנו זכרוננו לברכה

תורה ה'

בהצטרות וקול שופר הריעו לפני וכו': (תהלים צח)

א כי צריך כל אדם לומר: כל העולם לא נברא אלא בשבילי (סנהדרין לו). נמצא, בשתעוּלם נברא בשבילי, צריך אני לראות ולעין בכל עת בתקון העולם, ולמלאות הסרון העולם, ולהתפלל בעבורם. וענין התפלה הן בשני פנים, הינו קדם גזר דין מתפללין בסדר התפלה, ואין צריך להלביש התפלה, אבל לאחר גזר דין צריך להלביש התפלה, כדי שלא יבינו המלאכים העומדים לשמאל, ולא ימטרגו, כמו שכתוב (דניאל ד): בגזרת עירין פתגמיו, הינו לאחר גזר דין, אזי: כמאמר קדישין שאלתינו, אזי הצדיקים מלבישים שאלתם במאמר:

ב אבל איך ידעין בין קדם גזר דין בין לאחר גזר דין, עלידי המצוות שאנו עושים, יכולין אנהנו לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין. ודוקא בשעושיין המצוות בשמחה גדולה כל כה, עד שאין רוצה בשום שבר עולם הבא, אלא הוא רוצה שיוזמין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחרת בשבר מצוה זאת, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (אבות ד): שבר מצוה – מצוה; כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. וזהו החלוק שבין נבואת משה לבין נבואת שאר נביאים, כפירוש רש"י: וידבר משה אל ראשי המטות וכו' זה הדבר אשר צוה ה' (*). פירש רש"י: כל הנביאים נתנבאו בכה אמר ה', נוסף עליהם משה, שהתנבא בזה הדבר. כי בחינת כה הוא אספקלריא שאינה מאירה, וזה הדבר הוא בחינת אספקלריא המאירה. ואלו השתי בחינות נביאות יש בעבודת הבורא: יש אדם העושה המצוה בשבר עולם הבא, שאינו נהנה מהמצוה בעצמה, אלו לא היו נותנין לו עולם הבא בשברה, לא היה עושה אותה, וזה בחינת כה, אספקלריא שאינה מאירה, כמו אדם שרואה איזה דבר מרחוק, כן הוא עושה המצוה בשביל שברה הבא לעת רחוק, הינו אחר עולם הזה. ושלום שבר נקרא בשם נביא, כי ראשי תבות של: יבא ברנה נשא אלמותיו, ושם בפסוק הזה נרמז על שלום שבר: הלוח וליה ובכה נישא משוף הזרע (תהלים קכו) – שמצטער בעשיתיה, בא יבא ברנה נשא אלמותיו – שישמח לעתיד, בשיקבל שבר המצוות. ראשי תבות של יבא ברנה נשא אלמותיו, ראשית תבות נביא: אבל נביא שמתנבא בזה הדבר, שאינו

רוצה בשבר המצוות, אלא רוצה במצוה בעצמה, שהוא משמח כל כה בעשיתיה, עד שממאם בכל מין שבר, נמצא שעולם הבא שלו בהמצוה בעצמה. וזה בחינת נביא, הינו שלום שבר, בבחינת זה הדבר, בבחינת אספקלריא המאירה, כמו אדם הרואה דבר מקרוב בראיה יפה וברה, כמו כן הוא נהנה מהמצוה בעצמה, ושברו נגד עיניו. ומי שהוא במדרגה הזאת, שעושה המצוה בשמחה גדולה כל כה, עד שאין רוצה בשום שבר עולם הבא בשבילה – הוא יכול לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין, כי המצוות הם קומה שלמה, והם מחיין את כל הקומות, הן קומת אדם, הן קומת עולם, הן קומת שנה, כי עולם, שנה, נפש – הן מקבלין החיות מהמצוות, כמו שכתוב (תהלים לג): וכל מעשהו באמונה; וכתוב (שם קיט): כל מצותיך אמונה. והקדוש ברוך הוא הוא אחרות פשוט עם המצוות, וכשמעשה הקדוש ברוך הוא בתקונו וכסדרו, אזי הקדוש ברוך הוא משמח בהם ומתענג בהם, כמו שכתוב (שם קד): ישמח ה' במעשיו, כמו בעל-מלאכה, שעושה איזה כלי, והכלי הוא יפה – אזי הוא מתענג בה; והשמחה של הקדוש ברוך הוא היא מלבישת בהמצוות, כי הם אחרותו, ומי שעושה המצוה בשמחה מהמצוה בעצמה, נמצא פשנכנס בהשמחה שבמצוה, הוא נכנס בשמחת הקדוש ברוך הוא, שמשמח במעשיו, וזה בחינת (שם קמט): ישמח ישראל בעושיו. נמצא, בשיש איזה צער ודין בעולם, שנה, נפש – אזי בודאי נגרע משמחת הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (בראשית ו): ויתעצב אל לבו, וכמו שאמרו (סנהדרין מו): שכינה מה אומרת, קלני מראשי וכו'. וזה שנקנס בתוך השמחה יכול בודאי לידע לפי ענין השמחה, אם הוא קדם גזר דין, אם הוא לאחר גזר דין. גם יכול לידע על איזה חלק מהקומה נגזר הדין, כי יודע לפי קומת המצוות: אם אין יכול לעשות בשמחה ראשי המצוות, הינו מצוות התלויות בראש, ידע שהדין נגזר על ראשי עולם שנה נפש, וכן בשאר קומת המצוות. וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מכילתא ועין ביצה מז). בשבת: זכרהו מאחד בשבת, הינו שמחת ותענוג עולם הבא, שהוא בחינת שבת, ירגיש בששת ימי המעשה, שהן בחינת מעשה המצוות, שבהם נבראו עולם שנה נפש. [וזהו:] (דברים כד) ביומו תתן שכרו – שיהא שכרו מהמצוות בעצמו, ולא תבוא עליו השמש – שלא יעשה המצוות בשבר עולם הבא, שהיא אחר ביאת שמשו, אחר מותו:

ג ועקר השמחה הוא בלב, כמו שכתוב (תהלים ד): נתתה

שְׂמֵחָה בְּלִבִּי. וְאִי אֶפְשֶׁר לִלְבֹּב לְשִׂמְחָה אֲלֵא עַד שִׁסְיִיר עַקְמוּמֵימֵי
שְׁבֻלָבוּ, שְׂיֵהָא לֹא יִשְׂרֹת לֵב, וְאִזּוּ יִזְכָּה לְשִׂמְחָה, כְּמוֹ שְׂפִתוֹב
(שם צז): וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמֵחָה. וְעַקְמוּמֵימֵי שְׁבֻלָב מִפְּשִׁיטֵי עַל־
יְדֵי רַעְמִים, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (בְּרֻכּוֹת נט):
לֹא נִבְרָאוּ רַעְמִים אֲלֵא לְפִשְׁט עַקְמוּמֵימֵי שְׁבֻלָב, וְרַעְמִים
הוּא בְּחִינַת קוֹל, שְׂאֲדָם מוֹצִיא בְּכַח בְּתַפְלֹתוֹ, וּמִזָּה נַעֲשֶׂה
רַעְמִים. כִּי אֵיתָא בְּזֵהר (פִּינְחָס רַלְה): כִּד קָלָא נְפִיק וְאֶעְרָא
בְּעַבֵי מַטְרָא, אֲשֶׁתַּמַּע קָלָא לְבְרִיתָא, וְדָא אֵינִין רַעְמִים. וְעַקְר
הַרַעְמִים הֵם מִגְּבוּרָת, כְּמוֹ שְׂפִתוֹב (אִיּוֹב כו): וְרַעַם גְּבוּרָתוֹ
מִי יִתְבַּוְּנֵן, וּבְשִׁבִיל זֶה אֲנִי מְבָרְכִין: שְׂפִיחוּ וּגְבוּרָתוֹ וְכוּ'.
וְהַגְּבוּרָת הֵם בְּחִינַת פֶּחַ וּגְבוּרָה, שְׂאֲדָם מוֹצִיא אֵת הַקּוֹל
בְּכַח גְּדוּל, וְהַקּוֹל הַזֶּה פּוֹנֵעַ בְּעַבֵי מַטְרָא, הֵינֵנו בְּחִינַת מַחִין,
שְׂמִשְׁם יוֹרְדִין טַפִּין טַפִּין, כְּמוֹ שְׂפִתוֹב בְּזֵהר (פִּינְחָס רַלְה):
בְּאֵר מִיָּם חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן, מִן לְבוֹנָא דְמַחָא. וּבְשִׂפּוֹנֵעַ
בְּעַבֵי מַטְרָא, אִזִּי אֲשֶׁתַּמַּע קָלָא לְבְרִיתָא, הֵינֵנו בְּחִינַת רַעְמִים.
וְזֵהוּ (תַּהֲלִים עז): קוֹל רַעְמָה בְּגִלְגֹּל, הֵינֵנו בְּגִלְגֹּלְתָא דְמַחָא;
כִּד אֶעְרָא בְּגִלְגֹּלְתָא דְמַחָא, נַעֲשֶׂה מִהַקּוֹל רַעְמִים, וְנִשְׁמַע
לְבְרִיתָא. וְזֵה (שם מט): כִּי יִדְבֵר חֲכָמוֹת, הֵינֵנו הַדְּבִיר הַיּוֹצֵא
מִפִּי פּוֹנֵעַ בְּחֲכָמָה, הֵינֵנו בְּגִלְגֹּלְתָא דְמַחָא, וְעַל־יְדֵי־זֶה: וְהַגּוֹת
לְפִי וְכוּ', הֵינֵנו*) שְׂנַתְעוֹרֵר עַל־יְדֵי־זֶה הַרַעַם, נִתְעוֹרֵר הַלֵּב,
כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ: קוֹל מַעֲרָר הַכּוֹנֵחַ**). וְזֵה שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם
לְבִרְכָה (בְּרֻכּוֹת ו): כִּי שִׁישׁ בּוֹ יִרְאֵת שְׂמִים, דְּבָרֵינוּ נִשְׁמַעִין, כִּי
מִי שִׁישׁ בּוֹ יִרְאֵה, קוֹלוֹ נַעֲשֶׂה רַעְמִים, כִּי רַעַם מִסְטָרָא דִּי־צַחַק,
כְּמוֹ שְׂפִתוֹב: וְרַעַם גְּבוּרָתוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה דְּבָרֵינוּ נִשְׁמַעִין, הֵינֵנו
מִשְׁתַּמַּע קָלָא לְבְרִיתָא, כִּי תַפְּזֵן תְּלִיא שְׂמִיעָה, כְּמוֹ שְׂפִתוֹב
(חֲבֻקֹק ג): ה' שְׂמַעְתִּי שְׂמַעְךָ יִרְאֵתִי. וְזֵה פְרוּשׁ (תַּהֲלִים קג):
גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַם בְּקוֹל דְּבָרוֹ; אֵיתָא בְּזֵהר (לד לך
צ): זְכוּן לְמִשְׁמַע קָלִין מִלְּעִילָא, הֵינֵנו עַל יְדֵי הַגְּבוּרָת נַעֲשֶׂה
רַעְמִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה הַלֵּב שׁוֹמַע, וְהֵינֵנו: וְהַגּוֹת לְפִי תְבוּנוֹת;
וּכְמוֹ שְׂפִתוֹב (מַלְכִים־א ג): וְנִתְתָּ לְעַבְדְּךָ לֵב שׁוֹמַע, וְגַם דְּבָרֵינוּ
נִשְׁמַעִין לְבְרִיתָא, וְזֵהוּ: לְשִׁמְעַם בְּקוֹל דְּבָרוֹ. וְזֵה בְּחִינַת קוֹל
הַשׁוֹפָר, דָּא שׁוֹפֵר שֶׁל אֵיל – אֵילוֹ שֶׁל יִצְחָק, בְּחִינַת: וְרַעַם
גְּבוּרָתוֹ. וְזֵהוּ (תַּהֲלִים פט): אֲשֶׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה – יוֹדְעֵי
דִּיקָא, שִׁיפְנַע הַקּוֹל בְּמִחָה, בְּחִינַת עַבֵי מַטְרָא, וְיֵהִיָּה בְּחִינַת
רַעְמִים. וְכִי שְׂשׁוֹמַע תְּקִיעַת שׁוֹפֵר מֵאִישׁ יִרְאֵ וְחֵרֵד, בְּוִדְאֵי לֹא
יִדְאָג כֹּל הַשְּׂנָה מִרַעְמִים, כְּמוֹ שְׂפִתוֹב: בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם
נְגִלְתִּי, וּבְקוֹל שׁוֹפֵר עֲלֵיהֶם הוֹפַעְתִּי – שְׁבֻלָב הַשׁוֹפֵר הוֹפִיעַ
עֲלֵיהֶם מִקּוֹלוֹת וּבְרָקִים:

ד אָבֵל צְרִיחַ לְפָנֵיךָ אֵת הַמַּחִין מִחֲכָמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת וּמִמַּחֲשָׁבוֹת

זְרוֹת. מַחֲמִין, שְׂלֵא יַחֲמִין אֵת חֲכָמוֹת פְּחֲכָמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת
וּבְתַאוֹת, כְּדִי כְּשִׁיִּצִיא אֵת הַקּוֹל וְיִפְנַע בְּמַחוּ, יִתְעַבֵד מִפְּנֵי
רַעַם; אָבֵל כְּשִׁיִּצִיא דְמַחָא אֲטוּם בְּטַמְאָה, כְּמוֹ שְׂפִתוֹב
(וִיקְרָא יא): וְנִשְׂמַתְּם כִּב; אִזִּי אֵין קוֹלוֹ נִשְׁמַע. גַּם יִשְׁמַר יִרְאֵתוֹ,
שְׂמִפְנֵי תוֹצְאוֹת הַקּוֹל, כְּמוֹ שְׂפִתוֹב: וְרַעַם גְּבוּרָתוֹ; שְׂלֵא יִהְיֶה
לֹא יִרְאֵה חֵיצוֹנִיּוֹת, וְזֵה (אֲבוֹת פ"ג): אִם אֵין חֲכָמָה אֵין יִרְאֵה;
אִם אֵין יִרְאֵה אֵין חֲכָמָה. וְזֵהוּ (שֶׁבֶת נו): וּבִסְנַהֲדֵין כֹּא: יִרְד
גְּבִרְיָאֵל וְנַעֲץ קָנָה בֵּינָם. פְּרוּשׁ, מִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַגְּבוּרָת,
הֵינֵנו יִרְאֵה חֵיצוֹנִיּוֹת, נַעֲץ קָנָה בֵּינָם הַחֲכָמוֹת. קָנָה דָּא בְּחִינַת
קוֹל הַיּוֹצֵא מִתְּקַנָּה, הֵינֵנו עַל־יְדֵי הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַגְּבוּרָת, שְׂהִיא
בְּחִינַת סוּסְפִיתָא דְדַחְבָּא – יִרְאֵה חֵיצוֹנִיּוֹת, נִשְׂאָר הַקּוֹל נַעֲוִין
בְּאֲטִימֵי הַשְׂכָּל, וְלֹא יִשְׁתַּמַּע לְבְרִיתָא. וְעַקְר – לְשִׁמְר מַחוּ
שְׂלֵא יַחֲמִין, וְזֵהוּ (תַּהֲלִים סח): גְּעַר הֵינֵנו קָנָה, כְּדִיאֵיתָא בְּזֵהר
(פִּינְחָס רַנב): קָנָה חֵי"ת תְּשַׁבֵר וְתַעֲשֶׂה מִפְּנֵי חֵי"א, וְתַעֲשֶׂה
מֵאוֹתִיוֹת חֲמִין מִצָּה, הֵינֵנו שְׂלֵא תַחֲמִין חֲכָמוֹתָד. וְזֵהוּ לְשׁוֹן
גְּעַר, לְשׁוֹן מְרִיבָה, כִּי מִצָּה לְשׁוֹן מְרִיבָה, דְּצִדִיקָא עֲבָדִין
מִצּוֹתָא בְּסִטְרֵין אַחֲרָנִין, דְּלֹא יִתְקַרְבוּ לְמִשְׁפָּנָא דְקַדְשָׁה, הֵינֵנו
כְּשֶׁתִּשְׁמַר אֵת חֲכָמוֹתָד שְׂלֵא יִכְנַס בּוֹ חֲכָמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת, שְׂלֵא
תַחֲרַחַר בְּהַרְהוּרִים רַעִים, שְׂהֵם בְּחִינַת קָנָה דְסִטְרָא אַחֲרָא,
כְּנַגְד קָנָה חֲכָמָה קָנָה בֵּינָה דְקַדְשָׁה – עַל־יְדֵי־זֶה תִנְצַל מִבְּחִינַת
חֲמִין, שְׂהִיא סִטְרָא דְמוֹתָא, כְּדִיאֵיתָא: מַחֲמִצָּת, תַּפְּזֵן סִטְרָא
דְמוֹתָא. וְתַאֲמִין, כִּי כָּל מִצּוֹתָא וּמְרִיבָה שִׁישׁ בֵּין הַצְּדִיקִים
הַשְּׂלֵמִים, אֵין זֶה אֲלֵא כְּדִי שִׁיגְרָשׁוּ סִטְרֵין אַחֲרָנִין, וְזֵה פְרוּשׁ
(מִשְׁלֵי טו): אֲזַן לְשִׁמְעַת תּוֹכַחַת חַיִּים בְּקֶרֶב חֲכָמִים תְּלִין – לְשׁוֹן
תְּלוּנָה וּמְרִיבָה; כְּשֶׁאֲתָה שׁוֹמַע מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים, תִּדַע,
שְׂזֵה מִשְׂמִיעִין אוֹתָךְ תּוֹכַחַת, עַל שְׂפִנְמַת בְּטַפִּי מַחְדָּה, שְׂעַל
זֶה נִאֲמַר (מִשְׁלֵי ב): כָּל בְּאִיחַ לֹא יִשׁוּבוּן, וְלֹא יִשְׁוֹנוּ אַרְחוֹת
חַיִּים; שְׂאֲתָה דְבוּק בְּסִטְרָא דְמוֹתָא, בְּחִינַת חֲמִין, בְּחִינַת יִרְד
גְּבִרְיָאֵל וְכוּ', וְתִדַע שְׂנַעֲץ קָנָה, הֵינֵנו חֲכָמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת נַעֲוִצים
בֵּינָם חֲכָמוֹתָד, וּבְוִדְאֵי אִם לֹא הֵיָּה נִפְגָּם מַחְדָּה, לֹא הֵיָּה נִשְׁמַע
לְךָ מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים, וְאֵין מְרִיבָה אֲלֵא בְּשִׁבִילָךְ, כְּדִי
שְׂתָּשׁוּב מִפְּנֵי לְחַיִּים, מַחֲמִין לְמִצָּה, מַחִית לְחַיִּא, וְתָשׁוּב
מִיִּרְאֵה רַעַה, מִקּוֹל פְּגוּם, מַחֲכָמָה פְּגוּמָה לְיִרְאֵה טוֹבָה, לְקוֹל
טוֹב, לְחֲכָמָה טוֹבָה. וּכְשֶׁתִּשְׁמַר אֵת מַחְדָּה מִבְּחִינַת חֲמִין, שְׂלֵא
יִהְיֶה אֲטוּם, אִזִּי יִפְנַע קוֹלָךְ בְּגִלְגֹּלְתָךְ, וְיִתְעַבֵד רַעַם, וְיִתְפַּשְׁט
עַקְמוּמֵימֵי שְׂבֻלָבְךָ, וְאִזּוּ תִזְכָּה לְשִׂמְחָה, כְּמוֹ שְׂפִתוֹב: וְלִישְׂרֵי
לֵב שְׂמֵחָה, וְזֵה פְרוּשׁ (תַּהֲלִים פא): אֲעֲנֶךָ בְּסִטְרָא רַעַם, אֲבָחֶנְךָ
עַל מִי מְרִיבָה סְלָה, מִי מְרִיבָה זֶה בְּחִינַת מִצָּה, בְּחִינַת מַחִין,
עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה רַעְמִים:

ה ותדע, שצריף לשתף הגבורות בחדים, שמאלא בימינא, כמו שכתוב (תהלים כ): בגבורות ישע ימינו. כי עקר התגלות על ידי החסדים, כמו שכתוב (שם קי): שב לימיני. וכן צריף לשתף האהבה עם היראה, כדי שיתעבד רעמים, וזה: מספרא דימינא, מהא הורא בכספא (תיקון ע). וזה: וישב הים, הינו ים החכמה, לפנות בקר, דא בקר דאברהם, בחינת: אברהם אוהבי (ישעיהו מא); לאיתנו דא גבורות, הינו בחינת: קול רעמך בגלגל. וזהו (שה"ש ח): מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, כי עקר התגבורות על ידי האהבה, כמו שכתוב: שב לימיני וכו'. וזהו פרוש (תהלים כט): אל הכבוד. אל דא חסד; כבוד דא חכמה, כמו שכתוב (משלי ג): כבוד חכמים ונחלו; הרעים דא בחינת רעמים, הינו הגבורות בחינת רעמים צריף לשתף עמוקם אהבה, כדי שייפגעו בכבוד, בבחינת חכמה, שיתעבד מהם רעמים ותתגבר על אויביה, כמו שכתוב: שב לימיני וכו'.

וזה פרוש: אמר רבה בר בר חנא: זימנא חדא הוה אזלינן בספינתא, וסנאי ספינתא בין שיצא לשיצא דבורא תלתא יומא ותלתא לילותא, איהו בזקיפו ואנן בשפולי. וכי תימא לא מסגי ספינתא טובא, פי אתא רב דימי אמר: כמיחם קמקומא דמינא מסגי שתין פרסי, ושדי פרשא גירא וקדמה לה איהי. ואמר רב אשי: ההוא גילדנא דימא הוא, דאית לה תרי שיצא:

ספינתא לשון חשיבות, דא בחינת גבורה יראה, כמו שכתוב (ישעיהו לג): יראת ה' היא אוצרו; שהיא עקר החשיבות. שיצא לשון צרה, כמו שכתוב (כמדבר טז) ואכלה אתם ברנע, ותרגמו ואשצי יתהון. תלתא יומא ולילותא דא בחינת מצוות, שיש בהם משפלות ומקבלות וחקות, וכתוב בהם (יהושע א): והגית בו יומם ולילה. איהו בזקיפו ואנן בשפולי זה בחינת: ישמח ה' במעשיו, ישמח ישראל בעושיו. כמיחם קמקומא דמינא דא מהא, כמו שכתוב (שה"ש ד): ונזלים מן לבנון. מסגא שתין פרסי דא בחינת גבורות, ששים גבורים, ורעם גבורותיו. וכי שדי פרשא גירא פרשא דא בחינת חסד, שהוא מוציא לאור תעלומות, דברים המצמצמין הוא מפרש אותם. גירא דא (תהלים קמד): שלח הצף ותהם, דא בחינת: שב לימיני וכו'. קדמה ליה איהי דא בחינת יראה שהיא קדם, שהיראה היא קודמת, כמו שכתוב (שם קיא): ראשית חכמה וכו'. שרפה בר בר חנה ספר, שחלף כל בך במדת היראה, וראה גדל פח היראה, עד שיכול להבין על ידה בין קדם גזר דין לאחר גזר דין, וזהו: בין שיצא וכו'. והדר מפרש איה יכול

להבין, הינו עלידי המצוות, שהם בחינת תלתא יומא וכו', יכול להבין. ודוקא בשעושין אותן בשמחה, ועלידי שמחת המצוות יכול להבין, פי הקדוש ברוך הוא משמח במעשיו, והשמחה היא מלבשת במצוות כנ"ל, ואנחנו משמחין למטה גם כן בהקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב: ישמח ישראל בעושיו, ואין רצוננו בשום שחר, אפלו שחר עולם הבא כנ"ל. וזה: איהו בזקיפו ואנן בשפולי, לפי שמחתו כן שמחתנו, ועלי ידיה אנחנו יכולין להבין. והדר מפרש איה להשיג בחינת שמחה, עלידי בחינת רעם. וזהו: פי אתא רב דימי אמר: כמיחם קמקומא דמינא וכו', הינו בחינת: קול רעמך בגלגל. שיתין זה בחינת גבורות, הפוגעין בגלגלתא, ונעשה מפנו רעמים. ואשתמע קלא, זה בחינת: הקול מעורר הפונה, בחינת: לא נבראו רעמים וכו'. והדר אמר, שעקר התגבורות הגבורות אינו אלא עלידי חסדים, וצריף לאכללא שמאלא בימינא כנ"ל, ואף על פי כן צריף לאקדמא את היראה, פי בעל אבדה מחזיר על אבדתו. (כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה קדושין ב: דרפו של איש לחזר אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו'. פרוש, פי אהבה הוא בחינת איש, ויראה היא בחינת אשה, פידוע, ועליבן צריף להקדים את היראה, פי אז תבוא אליו האהבה ממילא, פי האהבה חולקת ומחזרת אחר היראה תמיד, פי בעל אבדה מחזיר אחר אבדתו כנ"ל; כך שמעתי מפיו הקדוש בפרוש). וזהו בחינת: וכי שדא פרשא גירא וכו'.

ואמר רב אשי: האי גלדנא דימא וכו'. גילדנא הוא בחינת שם אגלא, שהוא בחינת גבורות, פי הוא ראשי תבות: אהה גבור לעולם אדנ"י, פמוכא, פי גלדנא הוא אותיות אגל"ל ושם אדנ"י בשלמות, הינו שם אגלא כנ"ל.

וזה פרוש: בחצצרות וקול שופר וכו', הינו עלידי בחינת קול דנפיק, כנ"ל, עלידי זה: ורעם הים וכו', נעשה בחינת רעמים, בחינת: קול רעמך בגלגל. תבל וישבי בה – דא בחינת לבא וערקין דילה, כמו שאמרנו: לא נבראו רעמים וכו'; פי תבל – אותיות תי"ו לב: תיו לשון רשימה, כמו שכתוב (יחזקאל ט): והתוית תו – שגורשם הקול בלב, כמו שאמרנו: לא נבראו רעמים וכו'; ועלידי זה: נהרות ומחאו כף – בחינת שמחה כנ"ל, ולישרי לב שמחה. ועל ידי השמחה: יחד הרים ורננו. רנה לשון תפלה, כמו שכתוב (מלכים"א ח): לשמע אל הרנה וכו'; הרים בחינת צדיקים, הינו על ידי שמחת הלב יכולין להתפלל ולהלביש את תפלתן במאמר, בשיבנו פי נגזר חדיו, וזה פרוש יחד – שמלבישים תפלתם בספורים יחד:

הפסוק שבו נאמר מרחוק ה' נראה לי, בחינת מראה הנבואה מרחוק. והנה יש להקשות כי באמת על ידי קיום המצוות בשמחה מהמצווה בעצמה זוכה לאספקלריה המאירה שרואה הדבר לפניו כבורר כמראה באצבע אומר זה הדבר, כפי שיבואר לקמן בזהר על פי רבינו וכאן נראה לו רק מרחוק באספקלריה שאינה מאירה. ולקמן יקשה ויתרין.

וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם. דָּא הוּא יַעֲקֹב דְּכַתִּיב, (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם. אִסְתַּבֵּל אַבְרָהָם בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי דְּאִיהוּ דְּרַגְא תְּלִיתָא וְחָמָא לִיהּ לְיַעֲקֹב דְּזַמִּין לְמִיפְק מְנִיָּה. מְרַחֵק בְּמַה דְּאֲמַרְן מְרַחֵק וְלֹא לְזַמֵּן קְרִיב. – וַיֵּרָא אַבְרָהָם אֶת הַמָּקוֹם בו עתיד לקיים מצוות העקידה בשמחה. וגם המילה המקום זה הוא יעקב הנרמו כאן, שהרי כתוב ויקח יעקב מאבני המקום. כי יעקב לקח האבנים להציל עצמו מן החיות רעות שהם בחינת חכמת היצוניות בחינת החכמה תחיה בחינת חיה, בחינת מחשבות זרות והרהורים רעים, שמהרהר ח"ו אחר הקב"ה שאין מביין משפט גזר דינו. ויעקב שמר עצמו מאלו המחשבות על ידי האבנים שהם בחינת אותיות שמע ישראל. כי על ידי אמונתו השלמה שמר עצמו מאלו החיות. ועל ידי שמפנה עצמו מאלו המחשבות זוכה ומוחו טהור ואינו אטום, על ידי זה תפילתו ככה מעורר הכוונה ומישר הלב וזוכה לשמחה, בחינת ולישרי לב שמחה. כי על ידי הכוח והגבורה שבתפילה בחינת רעם גבורותיו, בחינת יצחק, בחינת יראה אשר ממנו נולד יעקב, על ידי זה זוכה למיפות הנזולות מן הלבנון בחינת לובן וחסדי אברהם, בחינת אהבה המחזרת אחרי היראה. והיבורם ביחד, בחינת בגבורות ישע ימינו, המביא לשמחה הלב במצוות הוא בחינת יעקב אשר טהר מוחו כנ"ל על ידי לקיחת האבנים כנ"ל. לכן כאשר הלך אברהם לקראת מקום מצוות העקידה שבה בעצמה מתחברים החסדים והגבורות, היראה והאהבה שזה החיבור הוא בחינת יעקב, לכן הסתכל אברהם ביום השלישי כאמור, שהוא הדרגא השלישית אחרי שתי הדרגות חסד וגבורה, וראה את יעקב עתיד לצאת ממנו. כי אה אותו כמראה נבואי, בחינת יבוא ברינה נושא אלומותיו ר"ת נביא דייקא על הרצון לקיים מצוות העקידה בשמחה בואת המצוות בעצמה. אך מרחוק ראה זה המראה. כמו שאמרנו מרחוק בחינת כה אמר ה' בחינת אספקלריה שאינה מאירה. ולא לזמן קרוב בחינת זה הדבר בחינת אספקלריה המאירה.

אָמַר לִיהּ רַבִּי אֱלֶעָזָר מַאי שְׂבָחָא אִיהוּ לְאַבְרָהָם כִּד אִסְתַּבֵּל וְחָמָא דְּזַמִּין לְמִיפְק מְנִיָּה יַעֲקֹב. דְּהָא כִּד אָזִיל לְמִיַּעֲקֹד לִיהּ לְיַצְחָק, לָאו שְׂבָחָא כֹּל כֶּף אִיהוּ דִּילִיָּה. – אָמַר וְהַקְשָׁה לוֹ רַבִּי אֱלֶעָזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אַבְיו, מַה שֶּׁבַח הוּא לְאַבְרָהָם כְּאִשְׁרֵי הַסְתַּבֵּל וְרָאָה כְּמִרְאָה נְבוֹאִי שְׁעֵתִיד לְצֵאת מִמֶּנּוּ יַעֲקֹב בְּשֹׁכֵר זֹאת הַמְצוּוֹת. שְׁהָרִי כְּאִשְׁרֵי הֵלֵךְ לְעַקֹּד אֶת יַצְחָק, שְׂכָאִשְׁרֵי הִיָּה הוֹלֵךְ הִיָּה זֶה שֶׁלֵב הַחֲכֵנָה לְמְצוּוֹת שְׂבוּ מִכוּוֵן הָאֵם מְקִיִּים

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיֵּשֶׁא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם מְרַחֵק. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הָאֵל אֲרַקְמוּהָ, אֱלֹא פִּינֵן דְּאֲתַמְר וַיִּקַּם וַיִּלְךְ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים מַאי טַעְמָא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם מְרַחֵק. אֱלֹא פִּינֵן דְּכַתִּיב כִּי בִּיצְחָק יִפְתָּא לָךְ זֶרַע וְדָא הוּא יַעֲקֹב דְּנִפְק מְנִיָּה וְהָאֵי הוּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי. וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם מְרַחֵק בְּמַה דְּאֲתַמְר (ירמיה לא) מְרַחֵק יִי נְרָאָה לִי. – בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיֵּשֶׁא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו בַּחוּזֵן נְבוֹאָתוֹ וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם מְרַחֵק. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, אֵת פִּירוּשׁוֹ הָרִי כְּבַר הַעֲמִידוֹ חֲכָמִים וְדַרְשָׁהוּ כִּי הוּא יוֹם שְׁהוֹכֵפֵל בּוֹ כִּי טוֹב, אֲלֹא כֹל זֹאת יֵשׁ לְהַקְשׁוֹת וְלִתְרִין וְלַחֲדָשׁ בּוֹ שְׁהָרִי, כִּיּוּן שְׁנֵאמַר וַיִּקַּם וַיִּלְךְ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים, וּמִשְׁמַע לְכַאוּרָה שְׂכַבְרֵי הַגִּיעַ לְמָקוֹם (מתוק מדבש) אִם כֵּן מַה הַטַּעַם אֲשֶׁר בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי עֲדִין וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם מְרַחֵק כְּאִילוֹ לֹא הִגִּיעַ לְמָקוֹם. אֲלֹא הַתְרוּץ הוּא כִּי מִפְּנֵי שְׂכַתוֹב בִּיצְחָק יִפְתָּא לָךְ זֶרַע זֶה הוּא יַעֲקֹב נִכְדֵי אַבְרָהָם שִׁיבָא מִמֶּנּוּ וְהוּא זֶה יַעֲקֹב הַנְרַמֵּז בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׂבַגְלָלוֹ רָאָה אֶת הַמָּקוֹם מְרַחֵק. וְעַל פִּי הַקְדָּמוֹת רַבִּינוּ יוֹבֵן כִּי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הוּא רְמוֹז לְמְצוּוֹת שְׂזוּכִים לְקִיָּים בְּשִׂמְחָה מִהַמְצוּוֹת בְּעֵצְמָה, כְּמוֹבָא בְּסוּף הַתּוֹרָה בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל רַבָּה בַר בַּר הַנָּא, כִּי תִלְתָּא יוֹמָא הֵם הַמְצוּוֹת שִׁישׁ כְּהֵם שְׁלוֹשׁ בְּחִינּוֹת מְצוּוֹת, מוֹשְׁבָלוֹת, שְׁנִיתֵן לְכַאוּרָה לְהַבִּין טַעַם בְּשֶׁכַל וְהַשְׁכַּל גַּם כֵּן מְחִיב קִיּוּם לְמִירוֹת שְׂכַאמַת טַעַם נִסְתָּר וְנִשְׁגָב לְהֵם, וּמְקוֹבָלוֹת מְסִינִי, וְהוֹקֵת שְׁאִין בְּאַפְשָׁרוֹת לְהַשִּׁיג טַעַם וּשְׂכַלָם, וְאֵלוֹ הַמְצוּוֹת שְׂמִקְיָמִים בְּשִׂמְחָה בְּמְצוּוֹת בְּעֵצְמָה, בְּחִינַת שְׂכַר מְצוּוֹת מְצוּוֹת, עַל יַדֵּי זֶה נִכְנַס בְּשִׂמְחַת הַקְב"ה בְּחִינַת אִיהוּ בְּזִקְיָפוֹ וְאֵנָן בְּשִׁיפּוּלִי, בְּחִינַת יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׁיו, יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעִשְׂוִי, שְׂנִכְנַסִּים בְּשִׂמְחַת הַקְב"ה. וְזֶה בְּחִינַת יַעֲקֹב כְּמוֹבָא כְּאֵן בּוֹהַר, שְׁהוּא בְּחִינַת אִמַת הַנְרַמֵּז בְּסוּפֵי תִיבוֹת וַיֵּשֶׁא אַבְרָהָם אֶת, שְׁהֵם רָאָשׁ תוֹךְ סוּף כִּידוּעַ, רָאָשׁ וְעִלּוּן בְּחִינַת זְקִיפּוֹ בְּחִינַת יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׁיו, בְּחִינַת חֲסָדִים, בְּחִינַת אַבְרָהָם. סוּף בְּחִינַת שִׁיפּוּלִי בְּחִינַת יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעִשְׂוִי בְּחִינַת יַצְחָק, וְתוֹךְ הוּא הָאֲמַצְעִי הַפְּנִימִי הַמְחַבֵּר, שְׁהוּא בְּחִינַת יַעֲקֹב תְּפִאֲרַת, שְׁעַל יְדוֹ מַחְבָּרִים הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת אַהֲבָה וְהִירָאָה שְׂנַחֲבָרוּ בְּאַבְרָהָם בְּעַת הַמְצוּוֹת הַעֲקִידָה שְׂזוּכָה לְעִשׂוֹת בְּשִׂמְחָה, וְעַל יַדֵּי שְׂזוּכִים לְהִיכְנַס בְּשִׂמְחַת הַקְב"ה הַמְלוּבֶשֶׁת בְּמְצוּוֹת, כִּכָּה זֶה שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי שְׁהוּא יַעֲקֹב, יִכּוֹל לְרָאוֹת בֵּין קוּדְם גְּזַר הַדִּין בֵּין אַחַר גְּזַר הַדִּין, שְׂזוֹאת הִירָאָה הִיא בְּחִינַת נְבוֹאָה, שְׁעַל יְדָה יוֹדְעִים אִם יֵשׁ לְהַלְבִּישׁ הַתְּפִילָה בְּמֵאמַר כְּדִי שְׁלֹא יִבְנִי הַמְלָאכִים הַעוֹמְדִים לְשִׂמְאָל וַיִּקְטַרְגּוּ עַל הַתְּפִילָה. וְזֶה הַמְרָאָה הַנְבוֹאִי שְׂזוּכָה לוֹ אַבְרָהָם עַל יַדֵּי בְּחִינַת הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׁהוּא בְּחִינַת יַעֲקֹב בְּחִינַת שְׂמַחַת הַמְצוּוֹת כְּנ"ל בְּחִינַת הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם מְרַחֵק כְּנ"ל שְׁהוּא מִרְאָה נְבוֹאִי כְּנ"ל הוּא כְּמוֹ

המצווה בשביל לקבל שכר עתידי או לקיים המצווה בשכרה השמחה שמקיים המצווה בעצמה, ואם כבר עכשיו ברור לו על ידי המראה הנבואי כי בשכר מצוות ההליכה לקיים העקידה, באמת יצחק יחיה וממילא יצא ממנו יעקב לעתיד, נמצא שהקב"ה לא באמת מתכוון שאברהם יעלה את יצחק לעולה, לכן אין זה שבה כל כך הוא שלו כי הוא עצמו אין באמת מתכוון להתגבר לעולתו לעולה.

אמר ליה ודאי (והא) קמא ליה ליעקב דהא מקדמת דנא ידע אברהם חקמתא, ואסתפל השתא ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה למעבר שלימו ובדין קמא ליה ליעקב דבתיב וירא את המקום. אבל השתא קנימא ליה מלה מרחוק בגין דאזיל למיעקד ליה ליצחק ולא בעא להרהר אבתריה דקודשא בריה הוא. – אמר ותירץ לו רבי שמעון לבנו. ודאי בוודאות גמורה, בכוח החכמה לראות הנולד, אשר חכם עדיף מנביא, כבר ראה את יעקב מקודם לכן לזאת הנבואה, ידע אברהם בכח חכמה כנ"ל ונרמז זה הדבר כאשר נאמר ויבקע עצי עולה, אותיות יעקב, כי עצי העצות אשר בכליות אשר שם מקום הזרע הנמשך ממוח האב כבר היה בנסתר במוחו נשמתו והכמתו של אברהם. וכן הסתכל עכשיו בעתיד, ביום השלישי על ידי כוונת קיום המצווה בשמחה הנקראת תלתא יומא כנ"ל וראה כבר עכשיו בעת ההליכה את השכר אשר עתיד לקבל בעת קיום המצווה של העקידה, כי יקבל שם בחינת דרגת יעקב על ידי העקידה של הגבורות אליו, וכן לעתיד בפועל יצא ממנו יעקב שהוא מידת התפארת, שהוא הדרגה השלישית לעשות המצוות בשלמות שעיקר שלמות המצווה על ידי השמחה בה, שהוא בחינת יעקב איש תם ושלם בשלמות היראה והאהבה לקיים המצוות בשלמות השמחה. לכן מאחר ואברהם עצמו זכה ברצון השמחה לכן אז ראה ליעקב שהוא בחינת שמחת המצווה כמו שכתוב כנ"ל וירא את המקום הוא יעקב (יעקב עם ד' אותיות גמיטריא קפ"ו גימטריא מקום – מתוק מדבש) אבל עכשיו בעת הליכה לקראת קיום המצווה בפועל, עמד לו הדבר הנבואי באופן לא ברור בשלמות שעתיד לצאת ממנו יעקב אלא מרחוק. ולא היה בחינת זה הדבר בחינת אספקלריה המאירה אלא בחינת כה אמר ה', כמו שאמר אברהם בעצמו נלכה עד כה, שנשיג עתה רק הדרגה של כה בלבד שהיא אספקלריה שאינה מאירה. משום שהלך לעקוד את יצחק ולא רצה לעשות המצווה בשכר יעקב אלא רצה לשמוח במצווה בעצמה וזה על ידי שמטהר המוח מהרהורים רעים שעל ידי זה הרעם מביא השמחה של המצווה כנ"ל לכן לא רצה להרהר אחרי הקב"ה, כי על ידי ראייה ברורה ודאית שעתיד יעקב לצאת ממנו היה יכול ח"ו להרהר בליבו על הנהגת ה' מדוע מחייב אותו לעקוד ואיך יתקיים הדבר שמצד אחד ודאי יעקוד ומצד שני כן יצא ממנו יעקב.

מרחוק קמא ליה גו אספקלריאה דלא נהרא פלחודוי, ובגין כך קמא ליה ולא אתגלי בלא, דאלו אספקלריאה דנהרא הוה שכיח על האי אספקלריאה דלא נהרא אתקיים עליה אברהם

כדקא יאות, אבל מרחוק, פלחודוי הוה, מרחוק. – מרחוק ראה אותו את יעקב בתוך האספקלריה שלא מאירה בלבד. ולכן ראה אותו מרחוק, את בחינת יעקב שהוא בחינת שמחת המצווה, ולא התגלה לו כולו ומהותו של יעקב. שהרי אילו אספקלריה המאירה בחינת זה הדבר, שנעשית על ידי קיום המצוות בשמחה במצווה בעצמה שהיא בעצמה בחינת ו"א בחינת תפארת בחינת יעקב, הייתה נמצאת להאיר על ובתוך האספקלריה שאינה מאירה שהיא בחינת מלכות, בחינת כה אמר, אם הייתה מאירה היה מתקיים על אברהם הארה של מהות יעקב בשלמות כבר בשעת ההליכה וההכנה ואז כפי שיבואר לקמן לא היה יכול לקיים המצווה של העקידה עצמה בשלמות כפי שרצה. אבל מרחוק נראה לו יעקב, ולכן נחשב כי בלבדו היה אברהם ללא גילוי יעקב בשלמות, ללא הארת האספקלריה המאירה. כי מתוך כוח הנבואי הרחוק, מרחוק היה נראה יעקב.

מאי טעמא אסתלק מהאי מלה אספקלריאה דנהרא – ומקשה רשב"י כדי לתרץ קושית בנו, מה הטעם והסיבה שהסתלק אברהם אם ברצונו אם מאת ה' מאותו זה הדבר שהיא אספקלריה המאירה. הרי ודאי אברהם זכה לקיים המצוות לשם שמים שלא על מנת לקבל פרס אלא שמוח במצווה בעצמה. ואם כן כבר בעת ההליכה היה ראוי שיהיה בבחינת האספקלריה המאירה וכן יראה בוודאות הנולד הוא יעקב. ומדוע לא זכה לכאורה או לא רצה לכאורה שיאיר בו זה הדבר אלא רק נכלה עד כה, אלא התירוץ הוא.

בגין דהאי דרגא דיעקב הוה. ובגין דיעקב עד לא אתיליד לא אשתבח השתא על האי דרגא. – מפני שאותה דרגה של מצוות העקידה הקושרת ומחברת גבורות והסדים, שהיא בעצמה מצווה המביאה לידי שמחת כל המצוות כראוי, אותה דרגה באמת בשלמות רק של נשמת יעקב הייתה. ומפני שיעקב עד שלא נולד בפועל עדין, לא נמצא עכשיו אברהם על אותה דרגה להשיגה בשלמות. כי רק אחרי שיעקב יבוא לעולם בפועל כאמור, יתגלה כוח נשמתו מידת התפארת ואספקלריה המאירה בשלמות גדול. ממילא מאחר ויעקב לו בא לעולם לכן הנבואה על השגת יעקב לא האירה באברהם כראוי. והבן.

ותו בגין דיחך ויקבל אנגרא. וירא את המקום מרחוק דא יעקב כמא דאתמר מרחוק דלא זכה ביה. – ועוד תרוץ מדוע לא האירה בו האספקלריה המאירה מפני שילך יקבל שכר. דהיינו שעל ידי שבזמן ההליכה בחינת וילך אל המקום, שהיא ההכנה למצווה, אז יחשוב לקבל שכר, ואיזה שכר, שיוזכה בפועל לשמוח במצוות העולה של יצחק ללא כוונה של שכר עתידי שהוא יעקב. כי אם היה שמוח במצוות הכנה, שהיא בעצמה במצווה, בחינת שכר פסיעות. אזי היה זוכה על ידי השמחה של ההכנה למצווה כבר אז להארת יעקב. שהיה יודע כברור שיעקב עתיד לצאת ממנו ואז בעת העקידה היה

קשה לו לכוון לשמוח במצוות העקידה בעצמה כי היה מאיר בו באספקלריה המאירה שכר יעקב. לכן ביוזמתו או מאת ה' הייתה זאת שלא יזכה לשמוח במצוות ההליכה אלא בבחינת קיום המצוות הליכה כדי לקבל שכר קיום המצוות העקידה שכל זה הוא בחינת כה בחינת אספקלריה שאינה מאירה, וכל זאת כדי שיוזכה לשמוח כראוי בעקידה עצמה. לכן מובן מדוע על אף שבבחינה מסוימת שמח גם בעת ההליכה בכל זאת לא האירה האספקלריה המאירה דייקא כדי שיוזכה לה בעת העקדה עצמה. כי היא היא צווי השם שרצה לקיים בשמחה בשביל המצווה בעצמה ולא כן בעת מצוות הליכה כנ"ל לכן וירא את המקום מרחוק זה יעקב כנ"ל בחינת אספקלריה המאירה כמו שנאמר מרחוק, שלא זכה בו. להשיגו בשלמות בבחינת זה הדבר, שהוא העתיד נראה עכשיו מיד ברור, ולא זכה עתה מיד בעת הליכה כנ"ל בשביל יזכה אחר כך, כי עדין לא נולד בעולם בשלמות הארת קיום המצוות בשמחה עד לעת העקידה בפועל. וממילא מובן שיש שבה גדול לאברהם שהפחית כוח ההשגה וכן לא הרחרר אחר הקב"ה, כדי שיוכל לקיים המצווה בשלמות הכוונה ללא פניות השכר העתידי. והבן היטב כי הדברים דקים ושזורים זה בזה.

אֵלֹא בְּנֵי דְהָא אֶסְתַּלַּק מִרְחַמֵי דְאַבְא עַל בְּרָא וּבְגִין כֶּף כְּתִיב הֲנֵנִי בְּנִי, הֲנֵנִי דְאֶסְתַּלַּקוּ רְחֵמֵי וְאֶתְהַפֵּף לְדִינָא: – אֵלֹא זֹכָה בְּעַת עֲקֵדָה לְהֵאָרֵת הַתְּפֹאֲרֹת מִפְּנֵי שֶׁהִסְתַּלַּק מִרְחַמֵי אֲבֵא עַל בֶּן, בְּעַת הַהִתְגַּבְּרוּת עַל הָאֲהָבָה לְדַחֲוֵתָהּ, וְלִהְיוֹת רַק בְּבַחֲנֵינָה יִצְחָק בְּחִינַת יִרְאָה בְּעַת לְקִיחַת הַמֵּאֲכָלֶת לְשֹׁחַט אֶת בְּנֹו, כִּי אֲמַנְם צָרִיךְ לְשַׁתֵּף הַגְּבוּרוֹת בַּחֲסָדִים אֲךְ צָרִיךְ לְהַקְדִים הִירְאָה לְאֲהָבָה כִּי הַעִיָּקָר הַחֲשִׁיבוֹת הִיא הִירְאָה, בְּחִינַת יִרְאָה ה' הִיא אוֹצְרוֹ, לְכֵן יֵשׁ לְהַקְדִימָהּ, עַד שֶׁאֲהָבָה בְּעִצְמָהּ תִּחְזֹר אַחֵר אֲבִדְתָהּ לְדַבּוּק בָּהּ וְלִהְיוֹת הַגְּבוּרוֹת בַּחֲסָדִים בְּחִינַת בְּגִבּוּרוֹת יִשַׁע יִמִּינוֹ. וְלִכֵּן כְּתוּב הֲנֵנִי בְּנִי, שְׂאֲנִי בְּעִצְמוֹ אֲבִרְהֵם שֶׁהוּא מִידַת הַחֶסֶד וְהָאֲהָבָה עֵתָה הֲנֵנִי בְּנִי, אֲנִי בְּעִצְמוֹ יִצְחָק, אֲנִי גְבוּרָה, הֲנֵנִי הוּא, שֶׁהָרִי הִסְתַּלַּקוּ הַרְחַמִים וְהָאֲהָבָה מֵאֲבִרְהֵם עַל יְדֵי כּוּוֹנְתוֹ הַשְּׁלֵמָה לְשֹׁחַט בְּגִבּוּרָה אֶת בְּנֹו וְנִהַפֵּךְ רַק לְמִידַת לִדִין בְּחִינַת יִצְחָק.

וַיֹּאמֶר אֲבִרְהֵם, וְלֹא כְּתִיב וַיֹּאמֶר אֲבִיו, דְּהָא לֹא קָאִים עֲלֵיהּ כְּאֵבָא אֵלֹא פְּעַל מַחְלוּקַת הָהּ בֵּיתָהּ. – וַיֹּאמֶר אֲבִרְהֵם. וְלֹא כְּתוּב וַיֹּאמֶר אֲבִיו, וְהַטַּעַם לְכַךְ שֶׁהָרִי בְּעַת דִּין הַשְּׁחִיטָה לֹא עָמַד עֲלָיו כֹּאֵב הָאוֹהֵב וְהוּמַל עַל בְּנֹו, אֵלֹא כְּכִיכּוֹל בְּעַל מַחְלוּקַת הִיא עֲמוֹ. כִּי אֲבִרְהֵם וַיִּצְחָק אֲשֶׁר הָיוּ צָדִיקִים וְאוֹהֵבִים זֶה לְזֶה הָיוּ עֵתָה כְּשֵׁנִי צָדִיקִים אֲשֶׁר יֵשׁ בְּנֵיהֶם מַחְלוּקַת וְכוּוֹנֵת אֲבִרְהֵם בִּזְהָ לְמַעַן תִּיקוֹן הַבְּרִית שֶׁל הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים, וְלְמַעַן הִרְחַקַת הַסְּטָרִין אַחֲרֵינֵינוּ, כִּי עַל יְדֵי מַחְלוּקַת יִהְיֶה נִיסוּיֹן הָאֵם לְהַרְחֵק בְּהִרְחוּרִים רַעִים אַחֵר זֹאת מַחְלוּקַת וְהִתְרַחַק ח"ו מֵאֵת ה' אוֹ לְעִמּוּד בְּנִסּוּיֹן וְלֹא הִתְיַאֵשׁ וְלִדְעַת כִּי זֹאת מַחְלוּקַת הִיא רַק לְעֵינֵי הַפּוֹגֵם בְּטִיפֵי מוֹהוֹ הַנּוֹזֵלִין מִן הַלְּבָנוֹן לְמִקּוֹם הַסְּטָרָא בְּמִקּוֹם לְמִקּוֹם הַלֵּב, וְהִיא לֹו תּוֹכְחָה עַל יְדֵי תְלוּנַת וּמְרִיבַת הַצָּדִיקִים שִׁישׁוּב לְהַשִּׁיג אוֹרְחוֹת חַיִּים, מַחְמִץ

וְהִרְחוּרִים רַעִים, לְמַצָּה לִירְאָה טוֹבָה לְקוֹל טוֹב, בְּכוּוֹנָה הַמְעוֹרֵר הַנְּזִילָה לְמִקּוֹם הַלֵּב כְּרֹאוֹי בְּתַפִּילָה בְּכוּוֹנָה וּבְדַבְּקוֹת לָהּ, וּבִיחּוּד כְּרֹאוֹי בְּחִינַת תִּיקוֹן הַבְּרִית. עַד שִׁיזְכָּה לְשִׂמְחָה בְּקִיּוֹם הַמְּצוּוֹת.

אֵלֹקִים יִרְאָה לֹו הַשָּׁה. יִרְאָה לְנֹו מִפְּעֵי לֵיהּ, מֵאִי יִרְאָה לֹו. אֵלֹא אָמַר לֵיהּ אֵלֹקִים יִרְאָה לֹו לְגַרְמִיָּהּ, בְּדֵ אִיהוּ וַיְצַטְרִיף. אֲכַל הַשְּׁתָא בְּנֵי וְלֹא אֲמָרָא. מִיָּד וַיִּלְכּוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו. – אֵלֹקִים יִרְאָה לֹו הַשָּׁה. יִרְאָה לְנֹו הִיא צָרִיךְ לְהִיוֹת כְּתוּב, מָה הוּא יִרְאָה לֹו? אֵלֹא אָמַר אֲבִרְהֵם לְבְנֹו, אֲנִי מִקְיִים מְצוּוֹת הַעֲקִידָה בְּשִׂמְחָה בְּמִצְוֵהָ בְּעִצְמָהּ וְלֹא בְּרִצּוֹן לְקַבֵּל הַשְּׂכָר עֲתִידִי, כִּי בְּאֵמַת עֵין לֹא רֵאתָה אֵלֹקִים זֹלַתְךָ, שְׂכָר הַמְּצוּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לֹו, כִּי דִיִּקָּא הָאָדָם אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הַמְּצוּוֹת בְּשִׂבִיל הַשְּׂכָר הַעֲתִידִי וְיַחְכָּה לֹו לְעֵתִיד עַל יְדֵי זֶה עֵין לֹא רֵאתָה עַכְשָׁיו, וּבְאֵמַת שְׂכָר מְצוּוֹה בְּהָאִי עֲלֵמָא לִיכָא, לְכֵן אָמַר לֹו אֵלֹקִים יִרְאָה לֹו, לְעִצְמוֹ הַשָּׁה שֶׁהוּא יַעֲקֵב אִישׁ תָּם שֶׁהוּא תָּמִים לְעוֹלָה, כִּי רַק הַקְּב"ה מוֹשִׁיג שְׂמַחְתּוֹ בְּמַעֲשָׂיו בְּשִׁלְמוֹת, כְּאֲשֶׁר יִצְטָרֵךְ לְכַךְ כְּדִי לְבַטֵּל הַגְּזֵרוֹת רַעוֹת, וְלֹנֹו יֵשׁ לְבַטֵּל עַל יְדֵי הַלְּבַשֵּׁת הַתְּפִילָה בְּעַת הַצּוֹרֵךְ, אֲבָל עַכְשָׁיו יֵשׁ אֵין לְנֹו לְרַדּוֹף אַחֵר זֹאת הַשְּׂמַחָה הַעֲתִידִית שֶׁלֹו עָמוֹ אֵלֹא רַק לְשִׂמּוֹחַ בְּמִצְוֵהָ בְּעִצְמָהּ כְּאִמּוֹר, לְכֵן עַכְשָׁיו בְּנֵי נַעֲקָד וְאֵם נִשְׂמַח יַחְדָּו בִּזְמַת הַמְּצוּוֹה בְּשִׁלְמוֹת לְלֹא רִצּוֹן לְקַבֵּל שְׂכָר עֲתִידִי. אֲזִי דִיִּקָּא עַל יְדֵי הַמְּצוּוֹה בִּזְהָ הָאוֹפֵן בְּשִׁלְמוֹת, יִתְמַתְקוּ כָּל הַדִּינִים אֲפִילוֹ אַחֲרֵי גִזְרֵי הַדִּין וְלֹא אֲמָרָא. לֹא נִצְטָרֵךְ לְהַלְבִישׁ הַתְּפִילָה בְּמֵאֲמַר דִּיִּקָּא עַל יְדֵי שֶׁלֹא חֲשַׁבְנוּ עַל הָאֲמָרָא שֶׁהוּא הַשָּׁה הַעֲתִידִי אֵלֹא שְׂמַחְנוּ בְּמִצְוֵהָ בְּעִצְמָהּ. וְעַל יְדֵי הַשְּׂמַחָה שֶׁלֹו וְשֶׁל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּזַכְרִים הַעֲקִידָה בְּכָל יוֹם בְּאִמּוֹנָה וְשִׂמְחָה עַל יְדֵי זֶה יִתְקוֹן הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת וּמִמִּילָא יִתְגַּלֶּה לְמַפְרַע כִּי זֹאת הַמַּחְלוּקַת בִּינֵינוּ הִייתה רַק כְּכִיכּוֹל לְמַעַן תִּיקוֹן הַבְּרִית לְכֵן, מִיָּד בְּעַת תִּיקוֹן הַבְּרִית הַנִּשְׁלֵם עַל יְדֵי קִיּוֹם הַמְּצוּוֹה בְּשִׂמְחָה בְּעַת שְׂנַכְנָסִים בְּתוֹךְ שְׂמַחַת הַקְּב"ה וּמֵתֵאָחֲדִים בְּבְרִית עֵינוּ, עַל יְדֵי זֶה וַיִּלְכּוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו, שְׂנֵרֵאָה אֲהָבָה שְׁבִין הַצָּדִיקִים בְּכָל הַדּוֹרוֹת כֹּאֵב לְבָנוֹ. אֵין נִרְאָה לְמוֹהוֹ הַמְּתוֹקֵן שׁוֹם מַחְלוּקַת בֵּין צָדִיקִים אֵלֹא, וַיִּלְכּוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו בְּאַחֲדוּת. עַד שֶׁעֵתָה אֲפִשֶׁר גַּם לְשִׂמּוֹחַ אֲפִילוֹ בְּעַת הַהִלִּיכָה שֶׁהִיא הַהֲכַנָּה לְמִצְוֵהָ בְּחִינַת וַיִּלְכּוּ שְׁנֵיהֶם.

ובאמת אחרי שזכה אברהם לעשות העקידה בשלמות ללא הארת יעקב אלא רק למען המצווה בעצמה זכה דייקא כן ליעקב, לבחינת זה הדבר, לבחינת האספקלריה המאירה לכן אמר לו דייקא המלאך נאם ה', כי יען אשר עשית וקיימת המצווה בבחינת הדבר הזה, בבחינת אספקלריה המאירה בחינת זה הדבר, לכן תזכה גם לשכר בעולם הזה, כי בדרך אברכך והרבה ארבה את זרעך וכו' הם בני ישראל אשר יצאו מיעקב. ויהי רצון שזוכה לראות עין בעין אלו הברכות בזכות האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב וזוכה לשלמות השמחה במצוות וזוכה על ידי זה לצאת מגלות לגאולה ויתקיים בנו במהרה כי בשמחה תצאו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא בולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "כ"ל... הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאותו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. צריך לעשות המצוות בשמחה גדולה כל יום, עד שלא ירצה בשום שבר עולם הבא בשבילה, אלא שיזמין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחרת בשבך מצוה זאת, כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. ועליו זה יוכל לידע מה שנגזר על העולם, אם הוא קדם גזר דין ואם הוא לאחר גזר דין, ועל מי ומוי נגזר הדיו ח"ו. וידוע איך להתפלל עבור העולם, כי לאחר גזר דין צריכין הצדיקים להלביש תפלתם בספורים. וכל זה זכין עליידי עשית המצוות בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה:
- ב. לזכות לשמחה הזאת הוא עליידי שמתפללין בכחות ובקראת גדולה ובאהבה וכו'.
- ג. מי שידוע בעצמו שפנים בטפי מחו, צריך לחיים על עצמו שלא יכנס בלבו כלל המחלוקת והמריבה שביין הצדיקים, רק ואמין בכלם. כי כל הקשיות והעקמומיות שנופלים בהם על הצדיקים מחמת המחלוקת שביניהם, הכל הוא מחמת שפנים בטפי מחו. כי אם לא היה פנים מחו לא היה קשה לו עליהם כלל, והמחלוקת בא רק בשבילו.

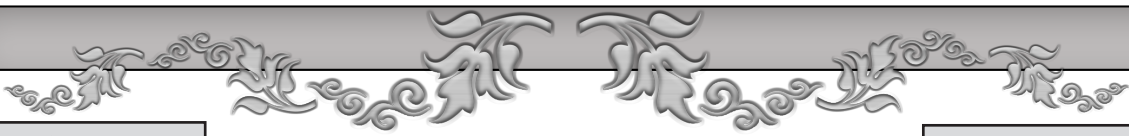
תפילה על פי הלימוד

עליהם, עד אשר פגמתי את מוחי מאד על ידי מחשבותי הרעות שהכנסתי במוחי, עד שכל מוחי הוא כלא מחשבות היצוניות, ועברתי על אסור המין שהייתי מחמיץ את מוחי בתאות ונהרהרים ובלבולים וככל מיני שטותים. ולא די שלא הייתי מתגבר על המחשבות רעות, אף גם נתתי להם כח לכנס במוחי, ולא השתדלתי לגרשם כלל, ולא קימתי עצותי הקדושים אשר גלית לי ברחמיך הרבים לגרשם מפני פשע ואל תעשה, ולא שמעתי לקול מורי. אוי לי על הימים שעברו בבלבול הדעת ומחשבות רעות. "טבעתי בין מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים ושכולת שטפתיני", כל דעתי ומוחי נתערבב כל כך במחשבות רעות ובלבולים, עד אשר אפלו בשעה שאני הפץ להתגבר עליהם ולברוח מהם, קשה עלי מאד. "ה' אלקים אתה ודעת לאולתי ואשמותי ממך לא נכחתי". הן על כל אלה באתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, בלב נשבר ונדכה, בקינה ובכריעה ובהשתחויה, בתהנה ובקשה, פעני בפנתך, נאנח ונדכה, שואל ומבקש מתנת חנם ונדבת חסד, שתחנני ברחמיך העצומים ותסדיד הנפלאים, ותוציאני מאפלה לאורה, ותעורר לי מהיום לקדש את מחשבותי תמיד מעתה ועד עולם:

מוחי ומחשבותי בתאות ונהרהרים הם ושלום. ולא אחמיץ את מוחי ומחשבותי בהקמות היצוניות ובתאות הם ושלום, ולא אהרהר בהרהרים רעים, שלא יהיה לי שום הרהור ומחשבת חיון בעולם כלל, רק יהיה מוחי ומחשבותי נקי וזך וצח, שלא יכנס במחשבותי שום מחשבה היצונה כלל. ונתנן לי כח להתגבר על כל המחשבות רעות, מחשבות היצוניות ונהרהרים הבאים עלי לבלבל את דעתי, שלא אתן להם שום מקום לכנס במוחי כלל, ואזכה לנעור בהם ולריב עמהם לגרשם מעלי ומעל גבולי, שלא יהיה להם שום כח לכנס בדעתי כלל, ואזכה לקדש את מחשבותי תמיד: אצא ה' רחמן מלא רחמים. טוב ומטיב לכל. אתה ידעת את גדל עצם הפנים הגדול והנורא הנוגע בעולמות עליונים מאד על ידי כל מחשבה רעה, מפל שבן וכל שפן על ידי הרהור רע הם ושלום, שהוא פנים ומקלקל מאד בכל העולמות, ועורר את האדם הם ושלום ממקור החיים, עד אשר קשה לו עוד לשוב ולהשיג ארחות חיים, וכל שאר הפגמים העצומים והנוראים עד גבהי מרומים, הנוגעים במקום שנוגעים, שנעשים על ידי כל מחשבה רעה ונהרהר הנכנס במוח הם ושלום. וגם אתה ידעת את גדל עצם ההתגברות שמתגברים עלינו בכל פעם, לבלבל את דעתנו במחשבות רעות ונהרהרים רעים. ובעונות הרבים לא נזהרתי להשמר מהם ולהתגבר

אתה נגלית בענין כבודך על עם קדשך לדרך עם. בקולות וברקים עליהם נגלית ובקול שופר עליהם הופעת בהגלותך מלכנו על הר סיני ללמד לעמך תורה ומצוות. ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתעזרנו ברחמיך הרבים לקיים מצותיך בשמחה גדולה, ותזכני ברחמיך הרבים להתפלל לפניך בכל כחי, וכל מיני כח שנמצא בי ברחמי אברי ושם"ה גידי, בכשר וגידין ועצמות ועורקים בחלב ובדם, וכל הכח שיש במח שבראש, ובמח שמתפשט בכל הגוף, וכל הכח שיש בחמישה חושים. וכל שאר מיני כחות פלם יכללו בתוך התפלה, שאזכה להוציא תקול והדבור של התפלה בכח גדול. ואזכה שיהיה קולי נשמע כמו רעם גבורותיך, ותקול הנה ועורר פנות לפי, שלפי יהיה שומע ומכין היטב מה שאני מתפלל לפניך, שאזכה להתפלל בכנות חלב. וזכני שיהיה לי וראת שמנים וראת הרוממות, ואהיה נשמר שלא יהיה לי שום יראה היצונה כלל, שלא אירא ולא אפחד משום דבר שבעולם, לא משר ואדון, ולא משום אדם שבעולם, ולא מהיה רעה ולסמים, ולא משום דבר שבעולם, ולא יהיה לי שום פחד ויראה היצונה כלל, כי אם ממך לבד אירא ואפחד תמיד, ואזכה ברחמיך ליראה עלאה וראת הרוממות: וזכני ברחמיך הרבים ותסדיד הגדולים, לפנות את מוחי ומחשבותי מחקמות היצוניות ומחשבות זרות, שלא אטמסם את

לעילוי נשמת
מאיר צבי בן נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה